

ή δευτέρα έχει μίαν ώραϊαν αίσθηματολογίαν τοῦ ἐραστοῦ, ἢ γ'. τὴν ὑπέροχον σκηνὴν τῆς τυφλῆς περιγρηπίσσης. Ἔργον μᾶλλον ποιητικόν, μὲ συμπαθητικὰ τὰ κύρια πρόσωπα, μὲ καλὴν σκηνικὴν πλοκὴν, ἀλλὰ καὶ μὲ μίαν ποικιλόμορφον δράσιν, ἀδικοῦσαν τὴν θέσιν τοῦ ἔργου.

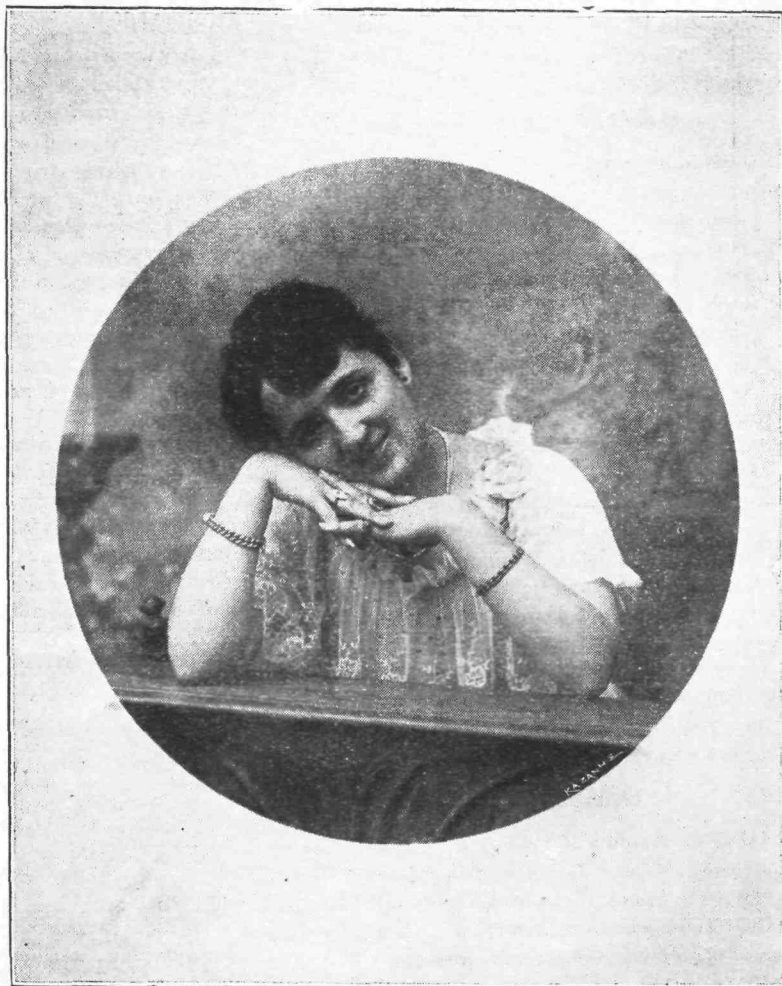
Ἡ δεσποινὶς Κοτοπούλη ἔπαιξε μὲ μεγάλην ψυχολογίαν ὁ ρόλος τῆς δὲν εἶνε ἀπλοῦς, κατόρθωσε δὲ νὰ δώσῃ τὴν ἀπαιτουμένην τραγικότητα εἰς τὴν τελευταίαν ἰδίως σκηνὴν τῆς γ'. πράξεως ἀπαρίμυλλα. Ὁ κ. Μυράτ ἔδωσε ἓνα ζωντανόν τύπον διανοητικῶ Γάλλου. Ἡ δ. Κόκκου ὡς Ζακελὶν χαρίεσσα, αἰσθηματικὴ. Πολὺ φυσικὸς ὁ κ. Φιλιππίδης. Ὁ κ. Κόκκος τύπος αὐλικῶ.

Κεντρικὸν Θέατρον.

Μὲ πολλὴν εὐμένειαν ἐκρίθη ὁ ἐφετείνος «Παπαγάλος», ὡς ἐξακολουθεῖ νὰ ὀνομάζεται ἂν καὶ ὁ Παπαγάλος ἐπέταξεν ἀπὸ τὴν σκηνὴν. Ἐχει ἔξυπνες σκηνές, ὁ δὲ θίασος παίζει μὲ πολλὴν ὄρεξιν. Ἐφέτος ἐγράφη συνεργασία τοῦ κ. Στ. Ξενοπούλου. Ἐχουν πολὺ χιούμορ ἢ σκηνὴ τῆς Ἐπιθεωρήσεως μὲ τὸ ἐπιτελεῖόν τῆς, τοῦ πωλητοῦ τῆς πατάτας, τῶν διεθνῶν πυγμάχων, τοῦ γκρινιάζοντος συζυγικοῦ ζεύγους, τοῦ Ἑβραίου. Ἡ κ. Νίκα ἀνεδείχθη καὶ δειγὴ χορευτρία, ἢ δ. Κολυβά ζωηροτάτη. ἢ κ. Παντοπούλου συμπαθεστάτη μὲ τὸ τεχνικὸν τραγοῦδι τῆς, ἢ κ. Φιέρα χαριτωμένη. Τὰ φινάλε καὶ τῶν τριῶν πράξεων καλλιτεχνικά. Ἡ ἀποθέσις τοῦ Ἐρωτος ἀρκετὰ ποιητικὴ, ἢ χάρα τῶν Μακάρων καλλιτεχνικὴ, ὑπὲρ πάντα δὲ συναρπαστικὴ εἰς ἐνθουσιασμόν ἢ διὰ κατόπτρων ἐναλλαγὴ τῶν δύο Κωνσταντίνων, τοῦ Παλαιολόγου καὶ τοῦ νῦν Βασιλέως. Ἀργότερα προσετέθη καὶ κινηματογραφικὴ ταινία, καθ' ἣν ὁ Λεωνώτης παρωδεῖ τὸν Μασίσταν. Ἡ μουσικὴ ἀρκετὰ εὐχάριστη.

Θέατρον «Ὀλύμπια».

Μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν ἐδόθη ἢ «Μανὸν» τοῦ Μανσενέ. Καὶ ὁ κ. Λαυράγκας καὶ οἱ ἠθοποιοὶ κατόρθωσαν νὰ τὴν ἐμφανίσουν ὅσον τὸ δυνατόν τελειότερα. Ἡ κ. Κυπαρίσιος καὶ ὁ κ. Χατζηλουκάς ἔψαλαν τὰς μονωδίας καὶ δωδίας των μὲ πολὺ αἰσθημα. Κάλλιστοι οἱ κ. κ. Οἰκονομίδης καὶ Λουλούδας. Ἡ ὄρχηστρα ἐξετέλεσεν ἀριστα τὸ μενουέττο εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς δ'. πράξεως,

Εὐφροσύνη Κατσικοπούλου

Ἐρασιτέχνις τοῦ δράματος

Μετὰ σύντομον διακοπήν, αἱ ἔκτασις τοῦ μελοδράματος ἐπανελήφθησαν μὲ τὸν «Ροῦὶ Μπλάς». Οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ εἰκοσαετίας δὲν εἶχαν ἀκούσει τὴν παλαιὰν ἀλλὰ νεωτερίζουσαν ὀπερέτταν τοῦ Μαρκέτη, ἢ τις παρεστάθη ἤδη διὰ πρώτην φορὰν Ἑλληνιστί. Ἐπαίχθη λίαν ἐπιτυχῶς. Τὸ περιφημον νουέττο τῆς β'. πράξεως καὶ τὸ κουαρτέτο τῆς τρίτης ἐξετελέσθησαν κατὰ τρόπον ἱκανοποιητικώτατον.

Μὲ τὸ Ἑλληνικὸν μελόδραμα συμπράττουν ἤδη τέσσαρες νέοι καλλιτέχνη τοῦ ἄσματος ἐξ Ἰταλίας κληθέντες. Ἡ δραματικὴ ὀξύφωνος δεσπ. Τζακομέλι, ὁ δραματικὸς ὀξύφωνος τοῦ Σάν Κάρλο τῆς Νεαπόλεως Μπράλια, ὁ λυρικός ὀξύφωνος Βιττόριο Ρε καὶ ὁ βαθύφωνος τῆς Σκάλας τοῦ Μιλάνου Σαμπέλικο.

Θέατρον Παπαϊωάννου.

«Ἡ Μοντέρνα καμαριέρα», ὀπερέττα Ν. Χατζηποστόλου. Τὸ λιμπρέττο εἶνε διασκευὴ τῆς γνωστῆς φράσας τοῦ Φεϊντῶ «Τὸ ξενοδοχεῖον τῶν δύο περιστερῶν», κατ' ἐπανάληψιν παιχθείσης. Ἡ μουσικὴ εἶνε γραμμικὴ εἰς τὸ style τῶν Βιεννέζικων ὀπερετῶν. Ἐλαφρὰ, ζωηρά, ἀλλ' ὄχι καὶ πρωτότυπος. Τὸ βάλς «Στόμα μὲ στόμα» δευτέρα ἔκδοσις τοῦ «Σφίξε με».